

Büyü

– E.Kirişçi · 16 Mart 2020

Çay kazanının arkasında temiz yüzlü genç bir adam... Bardakları yıkıyordu. Fırlama bir ses “Buraak!” Çaydanlıkların arasından bakan gözler... Kapıdan içeri elinde paspası Burak’la aynı yaşlarda bir adam girdi. “Çay ver, çay.” Burak panikle “Mola saati değil çık dışarı,” diye azarlarken eşikte şık giyimli genç bir kadın belirdi. “Günaydın Burak,” diyerek içeri girdi. Temizlikçinin açık kalan ağzı... Ağır ağır bir kadına bir Burak’a gidip gelen gözleri... Kadının attığı her adımla Burak’ın kalbi hızlanıyor ağzı kuruyordu. Yukarı aşağı oynayan âdemelması... Kadın kazana yanaştı. “Öğlen yemeğe çıkar mıyız? Dün gece benim için çok değerliydi.” Burak kısık sesle “O o o olur,” diye bildi. Kadın gülümsedi. Salına salına ocaktan çıktı. Temizlikçi toparlanıp merakla “Davud’a gitmişsin. İşe yararmış. Baksana; sekreter sana abayı yakmış.” Burak’ın kafası karışık, olup biteni çözmeye çalışıyordu. “Gittim, gitmesine ama...”

Hayvan dışkısı yayılmış taban... Sağlı sollu, duvara doğru uzanan saman dolu yemlikler... Pislikten kaçınan topuklu ayakkabılar... Genç kadın ay ışığıyla aydınlanmış ahırda dikkatle önüne bakıyor bir yandan da yürümeye çalışıyordu. Kıpırtıdan rahatsız inek böğürdü. Kadının sese doğru hızla dönen başı... İneklerin yarı karanlık yarı aydınlıkta kalmış gözleri, burunları... Dehşet dolu bir ses duyuldu. “Bu tarafa gel.” Kadının endişeli yüzü... Hızlı hızlı yemliklerin bittiği yere ilerledi. Karşısında yüzeyi pas tutmuş duvar boyunca yükselen demir bir kapı... İttirerek açtı. Gaz lambasıyla aydınlanan boş bir oda... Köşede post üstüne bağdaş kurmuş bir adam... Kadın titrek sesle “Davut Bey?” Adam öne eğilmiş başını kaldırdı. Boş göz çukurları... Kadın korkudan arkasına, demir kapıya baktı. “Yaklaşşş!” Kadın birkaç çekimser adım attı. “Şey ben,” diyordu ki adam “Patronunu âşık etmek istiyorsun.” Şaşırılmış gözler... “Dikkatle dinle. Güneş doğmadan toprağı kurumamış bir mezardan çürümemiş bir kalp bul, bana getir.”

Bir çukurun içinde kadın eğilmiş toprağı elleriyle kazıyordu. Tahtalar gözüktü. Kadın doğruldu. Çukurdan dışarıya uzanan el... Hareket ediyor bir şey arıyordu. Parmak uçları kesere değdi. Sapı kavrayan parmaklar... Kadın keseri iki tahtanın arasına sokup kanırtarak açtırdı. “Allah kahretsin!” Göğüs kafesi ortadan ayrılmış kalpsiz bir ceset...

Toprak üzerine çıkan kollar... Kadın kendini zorlanarak dışarı attı. Ayağa kalktı. Yorgunluğu yüzünden okunuyordu. Çevresine bakındı. Başka bir taze mezar gözüne ilişti. Eli toprak yığınının diktiği küreğe gitti. Tuttu. Çekmeye çalıştı ama kolunda derman kalmamıştı. “Yapamayacağım.” Küreği bıraktı. Yan tarafına düşen el... Geri döndü. Üzerini karanlık örtmüş bir adamla burun buruna geldi. “Aaaaaa!” Geri geri

kaçınayım derken yığına takılıp düştü. Adam karanlıktan çıkıp ay ışığında görünür oldu. Yumuşak bir sesle "Çağla." Kadın adıyla seslenilmesini anlayamadı. Dikkatle bakınca tanıdı. "Sen, sen ofisin çaycısı değil misin?" "Evet," deyip elini uzattı. Kadın tutunca çekip kaldırdı. "Burak." Kadın üst başını temizlerken adam poşetini gösterdi. "Alabilirsin." Beyaz poşetin kan birikmiş dibinde yumruk büyüklüğünde bir et parçası... Çağla tereddüt etse de poşeti aldı. İçine baktı. Uzun süre kuşattığı kaleyi ele geçiren kumandanların gülümsemesi yüzünde belirirken başını kaldırdı. Burak'ın karanlıkta yitip giden vücudu... Kendisinden uzaklaşıyordu. Göz pınarında büyüyen bir damla yaş...